

Μετάνοια για τις σαρκικές αμαρτίες.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Όποιος στις ημέρες μας θα σωθεί από τα σαρκικά αμαρτήματα – καλό είναι να μην πέσει ποτέ ή, αν έπεσε, να μετανοήσει – αυτός θα είναι μακάριος. Οι πατέρες μιλούν για την εποχή μας, τις έσχατες αυτές ημέρες, που θα γίνει τούτο, εκείνο, και θα είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα.

Σήμερα η αμαρτία δεν έρχεται με το ξίφος, με τη φωτιά, οπότε κάποια στιγμή σε βοηθάει η χάρη, και γίνεσαι παλικάρι και μαρτυρείς και σώζεσαι, αγιάζεσαι. Δεν είναι απλώς ότι αγωνίζεσαι μερικές ώρες ή ημέρες και τα παίζεις όλα για όλα, όπως συνέβαινε με τους μάρτυρες. Χρειάζεται να αγωνίζεσαι μια ζωή· και δεν ξέρουμε πόσο θα ζήσει ο καθένας.

Η αμαρτία σήμερα έρχεται γλυκά-γλυκά. Και, όσο κι αν σας φαίνεται παράξενο, ευκολότερα μπορεί να πει κανείς «Χτύπα με το ξίφος», παρά να πει όχι στην αμαρτία αυτή, που δελεάζει, αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο πριν καν προλάβει να σκεφθεί και να αντιδράσει.

Και άνθρωποι που είναι μέσα στην Εκκλησία, όχι απλώς αμαρτάνουν σε σχέση με τα ηθικά θέματα, αλλά αμαρτάνουν με ένα πνεύμα σαν να

μην είναι τίποτε σημαντικό και βαρύ αυτό. «Το εξομολογούμαι», λένε, «αλλά δεν μπορώ να το καταλάβω, να το νιώσω ότι είναι αμαρτία». Τόσο πολύ έχει διαφθαρεί ο άνθρωπος ειδικά ως προς το θέμα αυτό.

Έτσι, δεν υπάρχει και ελπίδα μετανοίας. Διότι μετανοείς, όταν νιώσεις ότι έκανες κάτι που δεν το θέλει ο Θεός, κάτι που είναι φοβερή αμαρτία. Όταν έχεις κάποια πίστη και γνώση, θα έρθει η ώρα που θα μετανοήσεις. Τώρα και χριστιανοί ακόμη έχουν έτσι επηρεασθεί, που και όταν ακόμη είτε από συνήθεια είτε από μικροτύψεις εξομολογηθούν αμαρτία τέτοιου είδους, στο βάθος δεν μπορούν να νιώσουν ότι πρόκειται περί σοβαροτάτης αμαρτίας, και ότι πρέπει να μετανοήσουν. Αυτό από μια πλευρά είναι ακόμη χειρότερο από την ίδια τη διάπραξη της αμαρτίας.

Κανένας να μην αφήσει τον εαυτό του, χωρίς να τον τακτοποιήσει γενικώς ως προς όλες τις αμαρτίες αλλά πρώτα από όλα ως προς τις σαρκικές αμαρτίες. Και η τακτοποίηση δεν γίνεται απλώς με το να πεις: «Να, έκανα και αυτό και μετανοώ, Θεέ μου». Χρειάζεται η μετάνοια να είναι βαθιά και αληθινή. Να σκεφθείς και να πεις: «Εγώ στη ζωή μου έκανα και αυτά τα πράγματα. Και βέβαια μετενόησα, επέστρεψα στον Θεό· αλλά άραγε η μετάνοιά μου ήταν και είναι όπως τη θέλει ο Θεός;» Έτσι τακτοποιούνται αυτά τα αμαρτήματα. Όχι απλώς με το να πεις: «Ε, να, έκανα και αυτό».

Χρειάζεται αληθινή μετάνοια που καρφώνεται εκεί στην ψυχή και μένει για πάντα· μέχρι τέλους. Να φύγεις από αυτόν τον κόσμο έχοντας γενικώς τη μετάνοια στην ψυχή σου, αλλά και ειδικά για τα αμαρτήματά σου αυτά. Μετά άγιος γίνεσαι. Όπως έγιναν τόσοι άγιοι που είχαν διαπράξει τέτοια αμαρτήματα.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου (†),
“Πνευματικά Μηνύματα 2021”, σελ. 331, 332, 340.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>